

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća, te sudske savjetnice Matee Milolože zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada Z., Z., kojeg zastupa R. B., dipl. iur., proti tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica u Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 11. prosinca 2019.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/600, urbroj: 401-01/06-19-2 od 17. rujna 2019.

Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje Grada Z., klasa: 008-02/18-002/1, urbroj: 251-02-02/014-19-27 od 20. kolovoza 2019. (točka 1. izreke rješenja), te je predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak (točka 2. izreke rješenja).

Protiv rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da smatra da je pobijana odluka u cijelosti nezakonita, te da je u provedenom postupku tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijeni materijalno pravo. Naime, zahtjev zainteresirane osobe odbačen je prvostupanjskim rješenjem od 20. kolovoza 2019. iz razloga jer Grad Z. ne posjeduje traženu informaciju, odnosno ne posjeduje istu u obliku gotovog dokumenta. Međutim, tuženik u obrazloženju pobijanog rješenja pogrešno zaključuje kako je nesporno da tražena informacija postoji u dokumentu „Rashodi i izdaci po poslovnom suradniku“, te da pravo na pristup informaciji uključuje pravo na pristup onoj dokumentaciji iz koje su razvidne informacije koje podnositelj zahtjeva traži, odnosno preslika više dokumenata iz kojih bi podnositelj zahtjeva samostalnom obradom došao do traženih podataka, što znači da tijelo javne vlasti nije dužno raditi analizu, odnosno zbrajati iznose koji se nesporno nalaze u dokumentu „Rashodi i izdaci po poslovnom suradniku“. Smatra da odvjetničke usluge svih odvjetnika koji zastupaju Grad Z., isplaćuju se s pozicije intelektualne

i osobne usluge, a na toj se poziciji u zbroju isplaćenih odvjetničkih usluga nalaze i troškovi sudskih pristojbi i vještačenja koje odvjetnici predujmljuju u ime i za račun Grada Z., a koji im se potom refundiraju, pa ne predstavljaju nagradu za obavljanje odvjetničke usluge. Na istoj poziciji nalaze se i odvjetnički troškovi koje Grad Z. nakon izgubljenog spora isplaćuje odvjetniku protivne stranke, znači, odvjetniku koji s Gradom Z. nema sklopljen ugovor o zastupanju. Dakle, vidljivo je da opisana pozicija predstavlja gotovi dokument koji bi se trebao značajno doraditi da bi se podnositelju zahtjeva pružila tražena informacija, dok bi se s druge strane davanjem gotovog dokumenta bez dorade i bez kreiranja tražene informacije prekoračio podnositeljev zahtjev, te bi mu se omogućio pristup i onim informacijama koje uopće nije tražio.

Iz odredaba članka 5. stavka 1. točke 3. i stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama proizlazi kako pristup informaciji pretpostavlja pristup već gotovoj postojećoj informaciji, onoj koja postoji u materijaliziranom obliku i koju je tijelo već izradilo, bilo samo ili u suradnji s drugim tijelima, dakle bez obveze da je izrađuje slijedom zaprimljenih zahtjeva za pristup informacijama. Dakle, traženu informaciju o isplataima odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. prosinca 2017. Grad Z. ne posjeduje u obliku gotovog dokumenta, već bi se isti morao izraditi. Ističe da je ukupni iznos plaćen s te pozicije, već dostavljen podnositelju zahtjeva s imenima odvjetnika/odvjetničkih ureda/odvjetničkih društava, međutim, Grad Z. ne želi da se u medije plasiraju netočno podaci. Tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika i odbije zahtjev zainteresirane osobe za ostvarivanje pravo na pristup informacijama.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te ističe da ne bi trebalo biti sporno da se u konkretnom slučaju radi o informacijama koje tijelo javne vlasti posjeduje, odnosno, dokumentima koji sadrže u zahtjevu zatraženu informaciju. Smatra da se u ovom slučaju može zaključiti da prvostupanjsko tijelo posjeduje tražene informacije, jer pravo na pristup informaciji uključuje pravo na pristup onoj dokumentaciji iz koje su razvidne informacije koje stranka traži, odnosno presliku više dokumenata iz kojih bi stranka samostalnom obradom došla do traženih podataka, što znači da tijelo javne vlasti nije dužno raditi analizu, odnosno zbrajati iznose za koje je u žalbenom postupku utvrđeno da se nalaze u dokumentu „Rashodi i izdaci po poslovnom suradniku“. Smatra da su promašeni navodi tužitelja da svrha Zakona o pravu na pristup informacijama nije objava nepotpunih i netočnih informacija, pored činjenice da je korisniku H. Š. omogućen pristup informacijama u ukupnom iznosu i imenima odvjetnika za traženo razdoblje, te je nejasan pokušaj tužitelja da prikaže kao informacije, u kojem tuženik u drugom žalbenom postupku omogućio uvid, nisu točne i potpune, odnosno da bi točnu i potpunu informaciju trebalo izraditi, gubeći pri tome iz vida činjenicu što je predmet zahtjeva za pristup informacijama korisnika. Upućuje na presudu ovoga Suda, poslovni broj: UsII-421/18-6 od 6. prosinca 2018. u kojoj je sud zauzeo stav da u slučaju traženja informacija kao u konkretnom slučaju, navodi tužitelja o razlici između sredstava isplaćenih za odvjetničke usluge i sredstava koja su naplaćena ovisno o uspjehu u sporu, odnosno predujma pristojbi i troškova vještačenja, nisu pravno relevantna za rješavanje upravne stvari, jer takvu informaciju korisnik nije niti tražio. Ističe da je apsurdna tvrdnja tužitelja kako nije u posjedu gotove točne informacije koja se odnosi na traženje korisnika, jer bi se iz navedenog moglo zaključiti da tužitelj koji je obvezan voditi proračunsko knjigovodstvo, kao najveći grad u Republici Hrvatskoj, ne vodi i nema točne i ažurne podatke o troškovima za odvjetničke usluge, odnosno da u određenom trenutku nema saznanja o iznosu koji se troši za navedene usluge, a koje bi iz knjigovodstvenih podataka morale biti vidljive. U konkretnom slučaju radi se o informacijama koje sukladno odredbi članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup

informacijama trebaju biti automatski dostupne javnosti, pa je nejasno pozivanje tužitelja na praksu Europskog suda pravde, kada se za informacije u konkretnom slučaju podrazumijeva javni interes, jer iste moraju biti dostupne građanima temeljem izričite zakonske odredbe, jer se ista javna sredstva kojima raspolaže tužitelj financiraju od strane građana. Tuženik predlaže da ovaj Sud tužbu odbije i potvrdi pobijano rješenje.

Zainteresirana osoba dostavila je ovom Sudu odgovor na žalbu u kojem u bitnom navodi da su u potpunosti irelevantni navodi tužitelja da se odvjetničke usluge svih odvjetnika koji zastupaju Grad Z. isplaćuju s pozicije intelektualne i osobne usluge, da se na toj poziciji naplate i troškovi sudskih pristojbi i vještačenja koje odvjetnici predujmljuju u ime tužitelja, jer predmet zahtjeva je isplata po svim pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima, a ne svrha isplate. Predlaže da ovaj Sud tužbu odbije kao neosnovanu, te da mu nadoknadi troškove sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Budući da tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a tužitelj u tužbi ne zahtijeva održavanje rasprave, sud je ovaj spor riješio bez rasprave sukladno ovlaštenju propisanom odredbom članak 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine”, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, te je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu svojim zahtjevom za pristup informacijama od 3. siječnja 2018. zatražila informaciju o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. prosinca 2017., po odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima. Prvostupanjsko tijelo je u obrazloženju svog rješenja navelo da smatra da traženi podaci ne predstavljaju gotovu, odnosno izrađenu informaciju, nego da bi se informacija koja posjeduje trebala doraditi kako bi bila potpuna i točna.

Međutim, prema ocjeni ovoga Suda pravilno smatra tuženik da se takva argumentacija prvostupanjskog tijela ne može prihvatiti, te u tom smislu upućuje na odredbu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, te pravilno nalazi da se ukupan iznos plaćanja nekog konta izračunava na temelju pojedinačnih uplata i isplata o izvršenju kojih mora postojati neki dokumentirani zapis podataka – račun, uplatnica, faktura, odluka ili ugovor i slično, pa proizlazi da je zainteresirana osoba u konkretnom slučaju tražila informaciju u zakonskom smislu, te je takvu informaciju tijelo javne vlasti moralo posjedovati.

Pored navedenog, treba istaknuti da se zatražene informacije od strane zainteresirane osobe odnose na raspolaganje javnim sredstvima i trebale bi biti javno dostupne sukladno članku 16. stavku 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, kako to pravilno smatra tuženik, te u tom smislu pravilno upućuje i na dosljednu sudsku praksu ovoga Suda.

Naime, ovaj Sud nalazi pravilnim zaključak tuženika da prvostupanjsko tijelo posjeduje tražene informacije, a posebno imajući na umu da pravo na pristup informaciji uključuje pravo na pristup onoj dokumentaciji iz koje su razvidne informacije koje zainteresirana osoba traži, odnosno presliku više dokumenata iz kojih bi zainteresirana osoba samostalnom obradom došla do traženih podataka, a to znači da tijelo javne vlasti nije dužno raditi analizu, odnosno zbrajati iznose koji se neposredno nalaze u dokumentu „Rashodi i izdaci po poslovnom suradniku“. Kako je prvostupanjsko tijelo dužno voditi podatke po subjektima i pojedinačnim iznosima dovodeći to u vezi sa sadržajem dokumenta „Rashodi i izdaci po poslovnim suradnicima“, podatak o isplatama koje je prvostupanjsko tijelo izvršilo

odvjetnicima predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, te tuženik pravilno upućuje da je zainteresiranoj osobi za razdoblje od 1. siječnja do 30. travnja 2017. dostavljen podatak o ukupnom iznosu koji je isplaćen odvjetnicima u tom razdoblju uz imena odvjetnika, odnosno nazive odvjetničkih društava kojima su izvršene uplate, ali bez navođenja koji je iznos isplaćen pojedinom odvjetniku. Dakle, zainteresiranoj osobi je omogućen pristup informaciji o ukupnoj isplati odvjetnicima za navedeno razdoblje bez navođenja pojedinačnih iznosa, pa je očito da informacija o isplatama odvjetnicima predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Osim navedenog, treba istaknuti da navodi tužitelja o razlici između sredstava isplaćenih za odvjetničke i sredstava koja su naplaćena ovisno o uspjehu u sporu, odnosno predujma pristojbi i troškova vještačenja, nisu relevantni za rješavanje u predmetnoj upravnoj stvari, jer zainteresirana osoba takvu informaciju nije niti zatražila.

Slijedom svega navedenog, pravilno je tuženik na temelju odredbe članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.), poništio prvostupanjsko rješenje tužitelja, te je predmet vratio prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak, uz jasno navedene upute o daljnjem postupanju.

Sobzirom na navedeno, a kako informacija koju je zainteresirana osoba zatražila predstavlja informaciju u smislu odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

S obzirom da navodi zainteresirane osobe u odgovoru na tužbu nisu utjecali na tijek predmetnog upravnog spora, Sud nalazi da zainteresiranoj osobi ne pripada pravo na naknadu troškova upravnog spora, te je takav zahtjev zainteresirane osobe odbio.

U Zagrebu 11. prosinca 2019.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.